Зима, неначе Герда в кожушку
Закоханої дівчинки-принцеси,
У золотій кареті по сніжку
Спішить, як вірші юнки-поетеси.
Шукає Кая з серцем крижаним
І вірить, що зігріть його зуміє,
І стане він закоханим, незлим,
Таким чудовим хлопчиком із мрії.
Довкола тиша. Заметілі сплять
На білосніжних льодяних постелях.
Така зимова світла благодать
В морозних білих снігових оселях!
Немов бузок персидський навесні,
Стоять дерева в інеї рясному.
Казкова Гердо, ти близька мені
Тим, що шукаєш мрію невідому.
У цім морознім царстві чистоти
Вона тобі не раз іще насниться.
А як доїхати до неї, як дійти
Між айсбергів міцних, неначе криця?
Північний олень, і лапландки дім,
І Кай сумний в палаці королеви…
Взяла за руку, як дитя: – Ходім!
Й заплакала, мов небо березневе.